

общество, гърмежът на музиката, дефилирането на войските, официалното присъствие на българските войводи съ дружината си на парада — всичко туй плънило душата на Василя. По казванието на *Скитника* Генади (Иванъ Ихтимански), дяконъ Левски отъ радостъ плакалъ, когато легката артилерия въ карьеръ прѣминала прѣдъ княза Михаила.

На разкалугеренитѣ дякони се „поревнало“ офицери да станатъ, та кога удари часътъ за освобождението на България, да поведатъ сръбскитѣ баталиони за Нишавско поле. Потропали вратата на „военното училище“, но отговорило имъ се: „небива“.

— Защо? — Питали Василъ и Иванъ.

— Защото: първо, разкалугерени дякони сте; второ, на години сте прѣхвърлили.

Разкалугеренитѣ дякони на шега потропали на вратата на бѣлградската „духовна семинария“.

Сериозно имъ се отговорило: „небива“.

— Защо? — на шега питали Василъ и Иванъ.

— Защото сте измѣнили дадената прѣдъ олтара кѣтва — защото сте се разкалугерили.

Василъ и Иванъ отъ все сърдце потропали на войводскитѣ порти.

— Заповѣдайте, елате: ний търсимъ като васъ херои! — билъ отговора.

Вчерашнитѣ *святгорски просяци*, по каприза на сждбата, станали „чиста работа“ бунтовници.

Българската бунтовническа емиграция въ Бѣлградъ погълнхла въ ненаситния си стомахъ сина на Гина Кунчева. Погълнала го тѣй, както поглъща всѣки новъ бѣжанецъ.

* * *

Би що би, зима минхла се; настанала е гиздава пролѣтъ. Панайотъ войвода дружина стегналъ! Сждо направилъ и Илю Войвода. Съ дружина вѣрна, *Панайотъ*.